

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

109157





NASJELO JE.

Vesela igra u dva čina, — četiri slike.

Napisao

Viktor Fran Miljan.

Ciena 20 novč.

U LJUBLJANI.

Tisak J. Blasnika naslednikah.

1883.

10911 F

109157



№ 2210 / 1951

U znak
osobite odanosti i naklonosti
posvećujem
ovo dielo

Nj. Preuzvišenosti gospodinu

Josipu Jurju Strossmajeru,

biskupu djakovačkomu

itd., itd., itd., itd., itd.. itd.


Ljubljana, u srpnju 1883.

Viktor Fran Miljan.

OSOBE:

Dragutin Regah	{	pisari.
Vladimir Naljim		
Vjekoslav Šenerer	{	činovnici.
Izrael Moller		
Barbara Mojka	{	prijateljice.
Marija Smilka		
Josipa	{	konobarice.
Fanica		

(Čin biva godine 1880 v nekom trgovištu Hrvatske.)



Prvi čin.

Prva slika.

(Soba, — stan Regaha — dosta neprijazna, odma kraj vratiju postelja, jedan stolić, sa dva stolea. 2. škrinje, vrlo mnogo — ništa vriednih slika i sličica.)

Prvi prizor.

Regah.

Regah. (Sam). Vrlo čudnovato! Svatko mi veli, — da su malne sve ovdjašnje gospodične u mene zaljubljene. — Istina! — ja sam veseljak, da većega neima, — no — pa napokon (gleda se u ogledalo, ravna ovratnik, odielo i suće brkove) — što se ljepote tiće, rado bih znao što tko prigovoriti imade?! — Ha netko ide! Po svoj prilici jedan od mojih prijatelja. (Kuca se.) — Napried!

Drugi prizor.

Prijašnji i Naljim.

Naljim. O Regahu, da ste mi zdrav! Kako je?

Regah. Hvala, — dobro, — Što radi Marija?

Naljim. (Sam sebi. Mislio sam, — pa se i neprevarih, da će to prvo pitanje biti). — Čudna li pitanja! Zaljubljena je u Vas, i to tako, da se baš pritužiti moram! — Cieli bo dan ništa neradi, van o Vami govori. Osobito pako moram, da napomenem njezin uzdah: „O sunce moje!“ — koj se svak dnevice bar tisućkrat opetuje.

Regah. Budite uvjeren dragi prijatelju, da i ja nju ljubim svom nutarnjošću srдца svoga. —

O Bože! kako sam veseo kad čujem, da i ona na mene misli — i mene (poskakuje od veselja) ljubi! —

Što mislite bi li joj ljubav odkrio?

Naljim. (Sam sebi — sad moram da se ga za kratko riešim) govorimo o tome malo kašnje. Sada pako, idite Dragutine, pa se prošećite malo. — Ja ću metem toga ako dozvolite ovdje počekati; — rado bi bo jednom si prijatelju list pisati.

Regah. O molim — molim — vrlo rado. (Odlazi.)

Treći prizor.

Naljim sam.

Naljim. Taj čovjek nam je u istinu puka igračka. — Što mu se veli, to vjeruje, pa sbilja umišlja si, da je sve u njega zaljubljeno. —

Taj krat ga moramo zavesti. — Mora nasjesti! — Možda će ga to ipak pameti naučiti! —

A evo Šenerer ide, baš me veseli. — Sliednje je vrijeme, da urotu skujujemo! (Kuca se.) — Napried!

Četvrti prizor.

Prijašnji i Šenerer. (Ruknju se.)

Šenerer. Gdje je Dragutin?

Naljim. Poslah ga na šetnju.

Šenerer. Kako? Vi ga na šetnju poslaste?

Naljim. Jest. — Nu pustimo to; imademo bo nešto zanimivijega govoriti, no o njegovoj šetnji.

Šenerer. Što?

Naljim. Sjednimo (oba sjednu i zapale cigarete).

Čujte! — Prijatleljica moje ljubovce se Dragutinu vrlo mili, ili bolje — on je u nju izvanredno zaljubljen, i to tako, da već nezna što govori. O čem ćete se za malo i sam osvjedočiti. — Nu žalibože ona ga ni nepozna, a kamo li ljubi; — već je to kako ćete uviditi moje maslo i to jedino s toga uzroka, što se on sva-gdje uzvisuje, da neima djevojke, koja se nebi umah u njega zaljubila, — pa bila ona tko mu drago. —

Moram ga dakle osvjedočiti, da tomu nije tako, te ga bar u njegovoj 38 godini pameti naučiti. —

Vjerujte on je luda u tom smislu! — Kako rekoh, gdje godj koju djevojku vidi, već je zaljubljen.

Tako on misli, a kako djevojke? (smijuć se) To Bog znade!

Šenerer. Ta šala me već sada vrlo zanima, nu prije svega treba, da Vi umolite gospodjicu Mariju, da i ona s nama sporazumna bude, — ili — medj' nama govoreć, da ga i ona za nos vuće. Ako joj rečete kakvi je on, stalan sam, da će ona s' osvjete sporazumna biti, — a tada eto nam zabave, da netreba bolje. — Još te bolje pako će biti, ako mu rečete, da je gospodjica Marija sestra Vaše ljubovce, te ga uvjeravate, da ćete i Vi za njega njojzi govoriti. —

(Pozorno govoreć): Nu pazimo, da se neizdamo!

Pst! — evo ga. Ide.

Peti prizor.

Prijašnji i Regah.

Regah. (Stupiv u sobu). O gospodo — vrlo me veseli, da Vas obojicu vidim. — Osobito me pako veseli (Šenereru govoreć) da Vam javiti mogu: „ja sam mladoženja!“ (Smjeh).

Šenerer. O Bože — što čujem? Dragutine Vi mladoženja? Ta tko je ta, koja Vas je teda

negda začarala i uhvatila? Jeli bogata? liepa? dobra? marljiva?

Regah. Molim — molim ne tako naglo, nu odgovorit ću Vam drage volje.

Uhvatila me je gospodjica Marija. Što se pako bogatstva tiće, čujte moj odgovor:

(Ide k stolu — straži — nadje neki časopis iz kog čita — posve ozbiljno).

„Koga da ženimo? —

Odgovor je na to pitanje vrlo lahak. — Hajde k — djevojci koja Ti se mili, pitaj ju — bila ona bogata ili ne — da li Ti je odana, gledaj joj odvažno u oči, — pa ako pogled neobara, i njezine Ti oči vele, da Ti je odana, — tada istom pitaj za novac. — Neima li ga, — ništa za to, — ta vrijednost žene nije novac! — Uzmi djevojku koja Te ljubi.

Vjernost i iskrena ljubav, vrijedi više no novac!“ — (Metne časopis na stol).

Tako i ja velim: „Ljubav — ljubav a ne novac!

Naljim. (Posprdno). To je sve liepo i dobro, — ali — ljubav i vjernost nije dostatna za žiće. — Svakako je potrebito da čovjek barem u početku nešto drobiša posjeduje!

Regah. (Srdito.) O ja ću već za ženu i djecu si skrbiti!

Šenerer. Vrlo dobro! On već sada (smijuć

se) govori o ženi i djeci! (Šenerer i Naljim namiguju si).

Naljim. Ljepo! Ljepo! Dragutin dobro misli; — pa ja ću Mariji takodjer zanj govoriti; — jer vidim da posjeduje hvalevriedne nazore.

Šenerer (Naljimu). Vaše rieči će doista uvažene biti, tim više, što ćete si za malo u rodu biti!

Regah. Što? u rodu?

Šenerer. Jo — zar neznate, da je Naljimova ljubovca Marijina sestra?

Regah. A tako! Hvala Bogu. — (Grli Naljima tako žestoko, da je taj prisiljen baš silom riešiti se ga).

Naljim. Gospodo! — ajdemo na čašu piva, kod koje ćemo se dalje porazgovoriti. (Sva trojice odlaze.)

Zastor padne.

Druga slika.

(Gostiona — ljepo uriešana, spadajuć u krug boljih — sa više stolova. Kod jednog stola u kutu nalazi se sofa. U gostioni neima nikoga do konobaricah Josipe i Fanice, — koje od drugog časa zjevaju).

Prvi prizor.

Josipa i Fanica.

Josipa. Dosadno do zla Boga! — Evo već nekoliko urah sjedimo mi same!

Fanica. Tješi se — odmah ćemo biti u društvu.

Josipa. Dà — to ti slutiš!

Fanica. U istinu! Kad sam malo prije išla smotke kupiti, sastala sam gospodina Naljima, Šenerera, Regaha i jošte jednog gospodina.

Josipa. S toga nesliedi, da će k — nama.

Fanica. Ta gosp. Šenerer je rekô: „Za malo ćemo se viditi.“ (Vrata se otvore, ulaze gostovi.)

Drugi prizor.

Prijašnjje, Naljim, Šenerer, Regah i Moller.

Moller. Ja neznam, što Vi u toj gostioni imate. Upravo ovdje morate biti.

Sve je pusto i prazno, a Vi govorite, zabave je tuj dosta. — Čudim se i mislim sa stolovi i stolci nije moguće zabavljati se?

Šenerer. Pa ako i nikoga ovdje nije, mi se svejedno vrlo dobro zabavljamo o čem ćete se za malo osvjedočiti.

(Konabarica nosi svakomu vrčić piva. Došav do Regaha, — ovije ju taj desnicom oko pâsa, a ona njega ogrli ljevicom.)

Naljim. A to je već previše. Gledajte ga! Kamo taj čovjek dojde sve zavadja, to je već (srdito) više nego li bezsramno.

Moller. Hm — bezsramno? Zašto?

Ta Dragutin nije s toga ništa skrivio. —
Alaj ste zavidni!

Šenerer (Molleru). Nemojte prije govoriti, dok neznate kako je. — Znadete li pako, da je Dragutin mladoženja, — to ćete sigurno drugačije govoriti!

Moller. (Posve smeteno). Tko mladoženja? On? (Regahu). Ali Dragutine što Vam na um pade? Zar ste poludio? Ovako i onako Vam slabo ide, a Vi si još taj nepodnosljiv jaram želite. Da ste Tirolac, — nebi se čudio, veli se bo, da su isti tekar u 50 godini pametni i mudri! — Budite pametan! — Što će Vam žena? Što je u obće žena? Vjerujte mi, moje je mnjenje, — da je žena tako jedka, kao hren, — koj dokle je blizu Vas — plač prouzročuje. — Bude li Vam dosadan, tad ga jednostavno bacite — pa mirna Bosna. Bude li Vam pako žena dosadna; — jo moj prijane, tu tad baciti nemožete, van morate i nadalje njezinom papučom biti.

U istinu vrlo Vas zažaljujem! — Držite se u obće tako mudar, — nu tim korakom pokazujete lih ludost — i ništa drugoga.

Regah. (Uvriedjen do zla Boga, kreće se amo tamo, rulji ruke, itd.). Tu propovjed kojom me poučiti htjedoste, mogao ste sam za sebe pridržati, tim više; jerbo ja nikada neslušam savjet mladjega! (Grozeć mu se). Znadete dakle kako je, pa me se manite u tom obziru!!

Naljim. (Smijuć se). Ako ste Vi tako žes tok moj Dragutine, kako sad pokazujete, — to ću morati akoprem mi je vrlo žao, proti Vama biti; jer, — kako sad s Izraelom bijaste, tako biste danas sutra s Marijom bio. — A posljedice toga? Ništa drugo van nesloga i nesreća.

Šenerer. Istina je, — on je prežestok!

Jao si ga njegovoj supruzi!!

Naljim. Oprostite gospodo — idem po smotke. (Odlazi. — Kod stola sjedeći zabavljaju se sami, te izlično zaboraviše na po smotke odlazećeg).

Treći prizor.

(Odlazeć — zovnu konobaricu Josipu k sebi, te ide s njom k jednom odaljenom stolu).

Naljim. Josipo draga, molim Vas držite i Vi s nama Regaha za ludu, da se barem kad već nikoga ovdje neima mi zabavljamo.

Josipa. Nemogu. Bio bi uvriedjen.

Naljim. Nebojte se, — pa napokon, ta i sama ste čula. — On govori, da je mladoženja, pa evo pred nekoliko časova, — što ste takodjer sama opazila, grlio se je s Fanicom.

Josipa. Što dakle da činim?

Naljim. Dogovorite se s Fanicom i to tako, da na jedan put obje dodjete te ga grlite, pravdajuć se medjusobno, — on je moj, on je moj. — Dakle brzo na posao, da nam neode. (Vraća se u društvo, a konobarica k sudruginji).

Četvrti prizor.

Šenerer (Naljimu). Sbilja Vladimire — skoro zaboravih! — Sutra je nedelja, — kako bi bilo s izletom na „Brdo“?

Svi. Vrlo dobra misao.

Naljim. I to odma po objedu.

Regah. A ja bi Vas dragi Vladimire umolio, da budete tako dobar, te da takodjer gospodjice pozovete.

Šenerer. Posve naravno.

Moller. Ako ne, — to će naš Dragutin sigurno umrieti, bud' s jeda, bud' s žalosti.

Naljim. Ej blago onomu koj ljubi, te koj je ujedno ljubljen. (K Šenereru, tako da drugi nečuju). — Ta ja sam posve stalan, da se on neuhva Mariji ljubavi odkriti, dokle mu godj ja nevelim. — Ni pismeno ni ustmeno!

Peti prizor.

Prijašnji i konobarice.

(Obje konobarice trče k Regahu, — te kao za okladu „tko bolje“ začmu ga grliti pravdajući se sveudilj on je moj — on je moj).

Moller. Do djavola! — Gledajte gospodo, ta za tog čovjeka se već djevojke trgaju, — kô da je kakkva dragocienost.

Šenerer. To je mnogo vriedno! (Srdačno i glasno se smijuć). — Za nas — se nitko ne trga!

Moller (Naljimu). Meni se čini, da Vi s Regahom ludorije sbijate, — te ga po malo sve bolje i bolje za ludu držite. — Hm?

Naljim. Tako je! — Pogodio ste!

Moller. E čekajte, onda Vam i ja iz svih silah pomoći moram. — Čujte:

(Glasno.) Hej Regahu! vrlo — liepo — zar je to posao mladoženje. — Šteta da Vaše vile nepoznam! — Da ju poznam — tako mi kokota, — s' mjesta bi išao tamo, te joj rekao kakav ste čovjek, — da bar znade koga ljubi, — pa napokon da znade tko i kakav je njezin budući suprug. (Konobarice se odaljiše pod izlikom srdjbe, jedna drugoj posprdujuć se i bruseć kaziprste — moj je, itd. — Medjutim zapaljuje Josipa plin.)

Regah. Što ja za oto mogu, ako me djevojke napadnu? Ja ih nemogu tjerati ili silu prot' njima upotriebiti (osobito naglasujuć). — Krasni spol!!! — U ostalom ja mislim, da je to dobar znak, kad je više djevojaka u jednog zaljubljeno.

Moller. E da to je kratak izgovor.

Regah. Ja vidim, da bi tuj prepirka nastala, ako bi ovdje dulje ostao, — s toga je po mojem mnienju najbolje ako velim: „Moj naklon, — sutra se vidimo. Sastanak u drvoredu, — točno 1 sat popodne.

Ostali. Lahku noć. — Sutra. — Bilo liepo ili ružno — mi putujemo.

Regah. Ali Vladimire (grozeć mu se prstom) nezaboravite na gospodične.

Naljim. Tješite se, to je moja sveta zadaća mili šurjače!

Šesti prizor.

Prijašnji bez Regaha.

Naljim. Sutra ćemo ga ludim učiniti, a buduće nedelje ćemo mu sve objelodaniti, — upravo na divan način, i to tako shvatljivo, da će morati i sam reći: „Nasjeo sam.“ — Nu vrijeme je gospodo da i mi idemo. —

(Svi odlaze. Naljim zaostaje paleć si cigaretu — govori dalje:) Doista priznajem i sâm, da to „u obće“ nije liepo, a li „u pojedinosti“ za Dragutina — biti (odlazi za ostalimi) će vrlo i vrlo koristno. —

Zastor padne.



Drugi čin.

Prva slika.

(Krasna okolica na podnožju brda. — Na šiljku istog crkvice sa kolibicom zvonara. — Podnožje nalikuje veleliepom šetalištu. — U sriedi zdenac, — naokolo klupe i cvieće).

Prvi prizor.

Naljim.

Naljim (sâm, zasopljen i znojan). Hvala Bogu, — ja sam sve pretekao, — nu ne možda za okladu, već iz puke srdjbe. — Mladi ljudi — pa tako polagano ici! — kô da na pužijuh jašu. — Pa još k tome nakon svakih pet koračaja sjesti — sramota. — Hm (smijuć se, sjedne na klupu, taruć si znoj s čela i zapaljuje cigaretu) — tuj je baš vrlo dobra prilika za Regaha, — željan sam znati, da li se barem usudjuje s mojom ljubovcom razgovarati! — S Marijom govoriti su zanj tantalove muke. — Nju sam već danas predpodne podučio, — kako mora govoriti, — te se ni najmanje nebojim, — da će se zareći ili odati. — Marija sad takodjer o tome znade, — pa ako

me i ona posluhne, — a on joj ljubav odkrije, — bit' će zaista do zla Boga srdit, kad dobije odgovor, na kojeg će morati reći: „Nasjeo sam.“ —

Čekaj Dragutine, — Ti se hvališeš svakuda i svagdje, — nu taj ćeš put ne samo do gležnja, — nego i preko grkljana zagrezt! —

Šalom na stran. — Ha! ha! ha! — To je ipak vrlo čudnovat čovjek. — Ako ga samo koja djevojka pogleda, to već okolo pripovjeda, da je opet jednog angjela našao, — kojeg nemože zapustiti. — Takovih je angjelâ — što ga ja poznajem, već najmanje stotinu našao. — Zapustio pako nije nijednoga?? — Ha, ha, ha ludjaće! (udara se u prsa) reci radje: „bijah, jesam i ostati ću!“

Drugi prizor.

Prijašnji, Marija i Šenerer.

Šenerer. Što? — bijah, jesam i ostati ću! upita otraga stojeći Šenerer s Marijom, — koj se je tako došuljao, da ga Naljim ni opazio nije).

Naljim. (Ogleda se, namrgodjen —, nu opaziv Šenerera, razvedri mu se čelo, te progovori sladko se smijuć) ludjak! — što li drugoga! — A gdje je moja Barbara? Gdje Regah? —

Tako mi duše, da sam poldrugog puža pod kola upregnuo, — već biste odavna tuj biti mogli.

— Čini mi se vi ste mladi starci, — koji više ni hoditi nemogu!

Šenerer. Dakle mi smo sporiji od puža?

Naljim. To morate i sâm priznati.

Marija. Zar Ti nisi s Regahom ljubomorán?

Naljim. Nemoj bockati! — Ta zar nevidiš, da sam povsve turoban! Ha! ha! ha!

Šenerer (Mariji). Gospodjice! Vi sad zaboraviste na jednu rieć!

Marija. Koju?

Šenerer. Da Tvoja Barbara (osobito naglasujuć) s „mojim“ — Dragutinom ide! —

Marija. (Mašuć rubcem). Ni u šali nemogu takova šta reći.

Naljim. Molim Te budi pozorna, — da se neodaš! Za Vas je ovako in onako sve lahko, nu jao tada meni, moja bo utjeha i nada je, — da će me Dragutin dobro debelo izlemati. —

Ha! Bilo kako mu drago — idemo dalje, — mi na nje već dosta dugo čekamo; pa — ako jih neima, neka idu sami. —

Moj nazor jest: „Što je preveć, nije ni s kruhom dobro! (Odlaze).

Treći prizor.

Barbara i Regah.

Barbara. Za Boga gje su? Ni ovdje jih neima!

Regah. (Neznajući kako da se u društvu djevojke drži, kreće se amo tamo; — tare klupu s rubcem, — kao da ju laštiti želi. — Jednom rieći; — cielo mu je ponašanje vrlo smješno). Go — spo — dično (sjedne) iz — izvolite sjesti, ja sam trudan; — a i Vi ste za stalno umorna? Zar ne?

Barbara. (Smijuć, se na stranu). Taj je sbilja preuljudan — (njemu). Pa kako i ne — čovjek mora umoran biti, — ta put je dosta dalek! (Ona se sjednu).

Regah. Divota (razgleda sav smeten — okolicu) takova šta jošte u svom životu vidio nisam! To je predivan predjel!

Barbara. Niste li Vi jošte ovdje bio?

Regah. Ho — i koliko putij!

Barbara. (Sama sebi). — Pravo je Vladimir rekao, da taj čovjek nezna što govori. — Čudi se toj divoti — takva što još u svom životu vidio nije, a već je više putij ovdje bio. — (Njemu). A sad razumijem! — Dakle danas Vam se ovdje osobito mili!

Regah. Jest. Jerbo znadem, da je ovdje i ona božica koja me ljubi.

Barbara. A to je dakle uzrok, da Vam se danas sve tako čarobno prividja?

Regah. Jest, mila gospodično! Moram priznati, da mi je, od kako mi je moj prijatelj Vla-

dimir priobćio, da me Marija ljubi — cio sviet premalen. — Sve što vidim, pričinja mi se milijimkrat ljepše i zanimivije. — Dapače svaka boja pričinja mi se rumenom.

Četvrti prizor.

Prijašnji i Naljim.

(Naljim šulja se za Regahova ledja. — Barbara ga vidi. — Smije se, — nu negovori o tome ništa.)

Barbara. Ja sam takodjer opazila, da je i Marija malko zamišljena. Nu čim mi je moj Vladimir priobćio, — što i kako je, umah si tu zagonetku razrieših. (Naljim se smije).

Regah. Ja ju ljubim i ljubit ću ju dok me je na životu.

Naljim. (Mu odtraga oči zatisnu, te progovori ženskim glasom :) Veseli me.

Regah. (Sav izvan sebe). Oh! odao sam se! —

Naljim. Nebojte se, — izdao se niste, jerbo sam ja ovdje; — nu pa da je i Marija ovdje, — nebiste se takodjer izdao, jer i ona kako mi se čini takodjer znade, da i Vi nju ljubite. —

Regah. Znade li sbilja? Ljubi li me?

Barbara. Ta i ja Vam malo prije rekoh kako je.

Regah. Bili joj dakle ljubav odkrio?

Naljim. Dakako.

Regah (Naljimu). Oh ljubim Vas i ljubit ću Vas dok me je na životu. Učinite me sretnim, — mene neznatnog crvića!

Naljim. (On i Barbara se smiju). Do djavola, — nemojte meni ljubavi odkrivati! Ta ja nisam — ona!

Regah. Molim bi li odkriopismeno ili ustmeno?

Naljim. Po mom je mnenju pametnije pismeno.

Regah. Da joj tada osobno list predam?

Naljim. Hm — ta gdje ste vidio, da mladić — (tiho — t. j. ovdje moram reći starac) piše, — ljubav odkrije, — pa list sam preda?

Regah. Dakle poštom?

Barbara. To je najbolje.

Regah. Hoće li mi ona odgovoriti?

Naljim. (Posprdno). To izvolite nju pitati. (Čuje se smeh — koraci se približuju. Čuje se govor).

Peti prizor.

Prijašnji, Marija i Šenerer.

Šenerer. No teda negda, da Vas nadjosmo. (Sjednu).

Regah. (Sav smeten gleda amo tamo kao uplašen zec). Jest.

Marija. No — gosp. Regahu — Vi ste vrlo dobar, — nedaté se ni blizu. (Grozi mu s prstom).

Naljim (Regahu). Evo to su posljedice Vaše bojazni! — Sad se izgovarajte!

Regah. Molim gospodično — ja — ja (zamišljeno) Što me je pitala?

Šenerer. No kako vidim Vi ste posve smeten!

Regah (neznajuć što da govori). — Jest sa Naljimom.

Naljim. (Tiho). Treba, da govor na što drugoga krenemo, — bojim se bo, da sad nepoludi!

Barbara. Oćemo li danas u cirkus?

Naljim. (Mašuć rukom). A da i još nešto. — Neznaš li, da su danas moji i Marijini zaruci?

Barbara. A vrlo liepo! A ja? — zar me neljubiš?

Marija. O Vladimire, — ja Te netrebam!

Naljim. No možda Ti je Regah miliji od mene?

Marija. Ne samo jedan — van tisućkrat miliji. (Regah sve na sebi ravna, neznajuć što da od veselja začme, ni neopaziv, da se tomu svi grohotom smiju).

Senerer. No Vladimire, sad ste dobio što tražiste!

Barbara. Dobro je to za njega.

Naljim (na stranu). Sad treba, da ja sâm ovdje s Regahom ostanem. — (Barbari) — Hajte

Vi šetati, ja ću Regaha prinukati, da ovdje piše, želim bo, da Marija još danas list primi. —

Barbara. Idemo malko okolicu razgledati, — ta tko će navjek sjediti. Sjediti mogosmo i kod kuće.

Naljim. Idite Vi, — nu (Regahu) dragi šurjaće Vi ostanite malo ovdje, (tiho) imadem Vam bo nešto vrlo važna priobčiti. (Ostali odlaze).

Šesti prizor.

Naljim i Regah.

Naljim. Dragutine a sad na pasao. — Imate li papir i olovku ovdje?

Regah. Zašto?

Naljim. Da Mariji pišete.

Regah. (Veselo). Ha — to nije potrebno, — ta list je već gotov. — Čitajte ga (Uzev list iz džepa — pruži mu ga).

Naljim (čita:)

„*Velecijena gospodjice 'i najmiliji moj angjeo!*

Sretnim se scienim, od kad Vas poznajem, akoprem od tada za mene ni mira ni pokoja nema! — Vaša bo mi toli mila slika bebdi danju i noćju pred mojima očima.

Želim tim mukam konac učiniti, čega radi se usudjujem reći:

„*Zlato moje, mila Marijo! — Ja Vas lju-*

bim iskreno i ljubiti ću Vas, te Vam vjeran ostati, dok me je na životu.“ “

Oh koli sam sretan što već unapried znam, da i Vi mene ljubite!

Nastojat ću svimi silami, da Vam život tečajem našega braka osladim, te Vam bude ljubecim Vas i vjernim Vam suprugom

Vaš

Dragutin Regah.“

(Na stranu). — Bez smisla! — (Metne list u omot, zaljepi, te turiv ga u džep veli:) Ja ću joj taj list sam predati — netreba dakle poštom slati. — Budite u ostalom uvjeren, da ćete povoljan odgovor dobiti.

Regah. (Pruživ mu ruku — govori tronuto:) Oh mili prijatelju, — ako će tomu tako biti to sam ja nasretniji na tom svijetu, — a tad mogu t. j. moram svoju sreću jedino Vam zahvaliti. (Opomno:) Nu molim Vas ne zaboravite na list!

Naljim. To je moja briga! (Čuje se razgovor i približavajući se koraci).

Sedmi prizor.

Prijašnji, Barbara, Marija, Šenerer i Moller.

Naljim. (Čudeć se). Zar je Moller iz zraka pao? ili gdje ste ga uhvatili? (Rukuju se).

Moller. (Sažaljujuć). Zakasnio sam malo, — nu da zadanu riec' održim, išao sam za Vama, — te Vas jedva stigoh; — i to žalibože istom ovdje!

Regah. O vrlo nam je drago. Pa ako ste i ovamo sâm išao, ići ćete natrag u društvu.

Moller. (Na stranu.) Hm — alaj je opet nešto mudra blesnuo!

Šenerer. Želimo li vlakom natrag, — to moramo već sada na kolodvor, — tim više, jer će kako mi se čini trebati i onako požuriti se, da nezakasnimo. (Odlaze — Regah zaostaje).

Osmi prizor.

Regah sam.

Regah. Danas sam ovdje jošte sâm, ali u buduće — mila okolica i naravi viditi ćeš me sa mojom ženčicom. (Odlazi govoreć:) Mili moj angjeo! — Sladka moja Marijo!

Zastor padne.

Druga slika.

(Ista gostiona kao u prvom činu. 2. slika.)

Prvi prizor.

Naljim.

Naljim. Danas je taj toli sretni dan za Dragutina. Čuti će bo svoju odsudu.

Kad sam Mariji list predao smijala se je i malne razpukla se od smjeha. — „Ljubiti je lahko, ali ljubljen biti je teško.“ — Regahu, danas ćeš si sam izdati tvoj „Testimonium paupertatis.“ Sad treba stvar tako udesiti, da se čim ljepše svrši. —

(Glede na prozor). — Šenerer i Regah s Mollerom idu; — moram jim izbjeći, da me nevide. (Odlazi kroz druga vrata).

Drugi prizor.

Šenerer, Regah, Moller.

Regah. (U crno odjeven, sa sivimi naočali [prvi jih je put nataknuo] — te bjelimi rukavicami. — Vrlo nespretan). — Dakle od danas sam podpuno sretan!

Šenerer. (Na stranu). — Željan sam znati!

Moller. A moj Dragutine, — sve učinite, — samo se ženiti nemojte. — To za Vas nije!

Regah. (Namrgodjen). U tom pogledu molim, da me ne podučavate. — Ja znadem što radim!

Šenerer. No gdje je tako dugo Naljim sa gospodjicama?

Regah. Ja ga takodjer željno očekujem. — Dà sbilja. — Što Vam je Naljim rekao? Hoće mi Marija pismeno ili ustmeno odgovoriti?

Šenerer. Ustmeno! — Nu Vi ju morate sam za odgovor pitati!

Regah. Kako da pitam?

Šenerer. Moj Dragutine! Ta Vas čovjek mora kô malo diete podučavati. —

Recite: „Gospodjice — ja se nadam, da ste Vi s — menom sporazumna. — Molim dakle za ruku, — a danas tri tjedna je naša svatba.“ —

Pamtite si dobro! — Upravo tako morate reći.

Regah. Dobro, — hvala.

Moller. Josipo! Fanice! Dajte vina. (Obe idu, nose vino, metnu na stol, te opet Regaha miluju).

Fanica. Aha! — dvie gospodične i gosp. Naljim idu. —

(Svi.) Bravo! bravo! — (Svi ustaju).

Treći prizor.

Prijašnji, Marija, Barbara, Naljim
i obe konobarice.

(Pozdraviv se, — sjednu svi. — Naljim dignuv čašu reće.)

Naljim. Gospodo! uzimam si za osobitu čast javiti Vam, da sam ja današnjim danom zaručen s mojom Barbarom, — te da je danas tri tjedna naša svatba, — ka — kojoj Vas sve in corpore pozivljem.

Regah. (Vrlo nespretno). Go — gos — gospo — gospodično Marijo, ja — ja i ja se nadam, da ste i Vi s tim sporazumna. Molim da — da — dakle za ru — ru — ruku, a danas tri tjedna je takokdjer naša svatba.

Marija. (Smijuć se). A šta Vam nepade na um, — ta zar neznate, da je moj zaručnik g. Šenerer, — te da su naši svatovi, danas tri tjedna! —

Regah. (Posve uništen). A — a — a — ta — ta — ko! — Osvjeta, — Vam uzprkos ću Josipu za ženu si uzeti. — Ide naglo k njoj, — nu ona mu izbjegne te ide k — Molleru velec) — to je moj zaručnik, — a naši svatovi su takodjer danas tri tjedna.

(Naljim sa Barbarom, Šenerer sa Marijom, Moller sa Josipom izpod ruke u polukrugu, — a pred njima Fanica, ka kojoj kô pomamljen hrli

Regah veleć joj:) — Fanice — Vi me ljubite, — pružite mi ruku, — budite mojom suprugom, — te recite i Vi, da je danas tri tjedna naša svatba.

Fanica. Ha! ha! ha! — No ako nitko drugi po mene nadojde, — to netrebam moj dragi gospodine ni Vas. —

Regah. (Bježi od jednog do drugog te više). Nasjeo sam, nasjeo sam. — (Potrbuške padne). Baš neću da se ženim — ne nikada. (Ustaje). — O! Nasjeo sam! — (Udara šakom o čelo). O — dakle — jest — jest — nasjeo sam!

Zastor padne.

Konac.



